

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Și iarăși credința!..

Evangelhia parcă vrea să sublinieze necesitatea credinței în puterea dumnezeiască a dulcelui Mântuitor, căci în cele mai multe părți ale ei eternizează scene în care chiar dulcele Isus răsplătește credința cuiva, sau dojenește pe cineva pentru slăbiciunea credinței sale. Răsplata și minunea în fiecare dintre scenele aceste cu atât e mai mare cu cât credința a fost mai fermă, iar dojana blândă se asprește când credința este prea labilă.

Omul care își aduse fiul său lunatic la Isus, se căiește, că ucenicii nu-l-au putut vindeca. Iar Isus exprimă și aici, ca în multe locuri ale Sf. Scripturi, că micimea credinței ucenicilor n'a putut să ajungă gradul unei vindecări miraculoase. „O neam necredincios și îndărătnic, până când voiți fi

cu voi, până când vă voi răbda pe voi?” El vindecă pe copilul îndrăcit, iar când învățăceii îl întreabă mai de-aproape, le spuse: „Pentru necredința voastră, căci adevăr grăiesc vouă, de veți avea credință ca grăunțul de muștar, veți zice muntelui acestuia: treci de aici acolo și va trece și nimic nu va fi vouă cu neputință. Căci acest fel nu iese fără numai cu rugăciune și cu post.”

Va să zică: rugăciune plină de încredere și abnegațiune ne trebuie, ca să ne putem vindeca. Ca să putem trăi în mod demn de urmași ai lui Hristos, n'avem alte mijloace, decât credința și abnegațiunea.

Diavolul hidos al sensuațiții care pune foc în inima noastră; acela al invidiei care cu brațe de polip ar vrea să smulgă dela alții tot

ce este al lor; spiritul truției, care așteaptă ca toți să i se 'nchine; al vanității care ne 'mpodobește cu calități neexistente în noi; devolul minciunii și al lenei nu se pot goni numai prin credință și abnegație.

„Pentru necredința voastră,” — spuse Isus ucenicilor, care s'au interesat de cauza nereușitei lor. „Căci acest fel nu iese fără numai cu rugăciune și cu post.” Cu aceste cuvinte *Invățătorul* nostru dumnezeiesc, ne învață la două lucruri. Aceste sunt: *imposibilitatea oricărei vindecări fără credință și puterea rugăciunii și a postului asupra diavolilor.*

Să credem, să ne rugăm și să renunțăm la plăcerile nepermise și ne vom vindeca, și spiritele rele ne vor părăsi, căci aceste fug de rugăciune și de posturi.

Dr. Irina Berinde.

„Aniversarea cea mai vrednică de comemorat.“

Vor fi mulți dintre cititorii noștri — mai cu seamă între cei dela sate, — cari nu știu și poate că cu greu și cred, că în Capitala Țării noastre mare, frumoasă și bogată și în cele spirituale, — la București, este o viață foarte activă catolică. Este în firea bisericii catolice că adevărații fii credincioși ai ei nu se lasă întrecuți de nimeni și nicăiri nici în ceea ce privește porunca Mântuitorului, adresându-se farizeilor și cărturarilor din jurul lui: „Dați cele ce sunt ale împăratului, împăratului și cele ce sunt ale lui Dumnezeu lui Dumnezeu.“

Fariseii și cărturarii timpurilor post mesiane și cei din timpurile noastre mult se agită pe aceasta temă și ispitesc pe cei slabi în credință, cari nu știu face deosebire între cele ce sunt ale împăratului și cele ce sunt ale lui Dumnezeu.

Nu vom aduce aici elogii bisericii mame romano-catolice, că în ce chip minunat știe a în-

druma fii săi adevărați la menținerea acestei porunci, care de când s'a dat este temelia bunei orândueli și a păcii în toate țările unde este menținută, și desconsiderarea ei cauza tuturor turburărilor în toate veacurile trecute, în prezent și în viitor, — cum ne arată mai recent Rusia, Mexicul și Spania — nu vom descrie aici viața catolică din București, ci ne reamintim numai cum și-a luat bun rămas Bucureștiul oficial dela reprezentantul și purtătorul de grijă al menținerii acestei porunci azi, dela reprezentantul Preafericitului nostru Papa Piu XI dela Excelența Sa M. Dolci, azi cardinal.

E vorbă despre aceea, că împlinindu-se în anul acesta XIX veacuri dela răstignirea și învierea Mântuitorului Isus Hristos să se facă o mare sărbătorire a Anului Sfânt la București, fie la 14 Septembrie, fie la 28 Octombrie a acestui an.

În cadrele Acțiunii Catolice la București s'a fă-

cut inițiativă de dl. Profesor I. Frollo dând publicității în broșura Nr. 1. Agru — Secția București lansând ideea acestei serbări.

Ideea este cu atât mai fericită, pentru că nu cu toți suntem între astfel de împrejurări ca să putem pelerina până la Roma, unde vor merge de bună-seamă — cum merg deja dela începutul acestui nou an sfânt miile și zecile de mii de pelerini îndemnați de Hristos și animați de loctiitorul Său azi: „Scoateți apa cu veselie din izvoarele Mântuitorului“ (Isaia XIII, 3.)

Propunerea dlui Profesor I. Frollo acceptată și realizată cum s'ar conveni din partea tuturor creștinilor — dar în special din partea noastră — ar putea pune în mișcare într'adevăr toate energiile latente în publicul românesc.

Avem și consumăm atâtea energii pentru certe inutile, — ba chiar prea mult dăunătoare, — cari consumate după câteva zile ne par nu numai ridicole dar poate chiar că ne mirăm cum am putut săvârși astfel de lucruri diametral opuse cu po-

runea cea dintâi, cu iubirea lui Dumnezeu și iubirea nu numai a deaproapelui ci și a inamicului.

Între altele zice profesorul I. Frollo: „Deci numai din cauza păcatelor noastre și a pedepsei meritare de ele, creștinismul ne îndeamnă la mortificații, iar iubirea ne împinge la o pocăință și mai aspră pentru a da satisfacție lui Dumnezeu nu numai pentru noi înșine, ci și pentru semenii noștri, mai ales pentru a ajuta la convertirea acelor care trăiesc înconștienți și uneori cu o răutate diabolică în păcatul lor.“

Pare că dl. Profesor I. Frollo vrea să ne amintească cuvintele profetului Ieremia (2, 20, 19) unde ne zice Domnul: „Deja de multă vreme ai rupt jugul meu, ai sfărâmat legăturile mele și ai zis: Nu voi servi. Osânda ta va fi răutatea ta și rebeliunea ta va striga împotriva ta. Recunoaște din fapte cât de rău și dureros lucru e a te fi lepădat de Domnul Dumnezeul tău.“

Tot așa cetim și în cartea 5-a a lui Moisi: „Dacă tu nu vei voi să

ascuți glasul Domnului Dumnezeului tău și nu vei împlini toate poruncile, veni-vor asupra ta toate aceste blestemuri: Blestemat vei fi în oraș, blestemat pe câmp, blestemate grânarele tale și blestemate rămășițele tale, blestemate roadele pământului tău, blestemat vei fi ieșind și blestemat întrând. Trimiteva Domnul peste tine foamete și lipsă și muștrare peste toate lucrurile tale.“

La fel toate, cași când s'ar fi spus pentru zilele noastre de azi. Iar noi? Nu credem, că a trăit și profetii Ieremia cu 588 de ani înainte de Hristos, cum să credem deci cuvintele lui Moisi, dacă dela viața lui au trecut mai mult ca cincimii de ani.

Să luăm toate în seamă și crezând profeciile cele de demult și comparându-le cu evenimentele zilelor noastre, să nu lăsăm ca invitarea dlui Profesor I. Frollo să fie strigătul celui în pustiu.

Suntem iarăși într'un an sfânt. S'au deschis și să scoatem cu veselie din izvoarele Mântuitorului.

Refugiul.

Tăcere mare s'a întins deasupra Nazaretului. Noaptea pe încetul și-a întins aripile-i negre deasupra orașului. De după dealuri vântul a intrat între case și a împrăștiat nisipul sclipitor al pustiului pe ulițele orașului.

La capătul orașului, într'o casă s'a deschis o ușă cu un scârțait plângător. Un om a eșit din atelier cu fruntea brăzdată de grijă. A privit împrejurimea, apoi a deschis poarta largă a curții și a scos de acolo un asin.

Pe asin ședea o femeie. Pe un moment și-a ridicat fața-i suferindă, apoi cu ochi visători a privit la copilul din brațele sale. Au plecat. Au lăsat în urmă casele albe din Nazaret și au lăsat și ultimi copaci. Au intrat în pustie.

Cerul strălucea în culori roșii, albastre și galbene, căci soarele apunea. Culorile pe încetul au murit și umbre întunecate s'au coborât.

Ochii nopții — stelele — dormiau și luna s'a ascuns după nori. În întunerecul orb măgărașul pășea cu șovăire. Femeia și-a ridicat ochii și a zis: Ce va fi cu noi, Doamne? Nimeni nu i-a răspuns.

În acest moment făclii mici s'au aprins pe pământ, Din spate, de către Iudea, cu pași tăcuți, rezezi s'a apropiat de ei un nesfârșit șir de copii, — băieți și fetițe. Toți erau îmbrăcați în chemășuțe albe. Toți aveau în mână câte o lumină subțire, lungă. Lumina palidă

lumina căpșoarele lor încununate cu păr blond, brun și roșcat și ochii lor mari, nemișcați.

Au trecut pe lângă călători și tot mai mulți și mai mulți veneau. Pe două lături au ingenunchiat în nisip și printre ei a trecut asinul cu povoaara scumpă.

Timp îndelungat au mers așa și când au ajuns la ultima păreche de copii, a răsărit soarele.

Femeia a privit înapoi spre Iudeea. Departe limbi de foc străluceau în întunerecul nopții.

— Ce-i acolo? Întrebă femeia. Ce arde acolo?

— Făclile ostașilor lui Irod — a răspuns copilul din dreapta.

Plâns și frânturi de tânguire, țipete se auzeau din depărtare.

— Cine plânge în Iudea? — Întreba femeia și inima i s'a strâns de durere.

— Mamele noastre plâng — a răspuns copilul din stânga, apoi și-a plecat capul.

Femeia palidă, cu durere

zguduiloare a scuturat de mână pe omul tăcut. — *Iosife deșteaptă-te, privește la copii din Iudea.*

În aceasta clipă un vânt blând a stins toate luminițele. Iosif și-a deschis ochii și a privit către Iudea.

— *Nu văd nimic* — a spus pe încetul. — *Ai visat Marie!*

Pe cer a crepat vâlul nopții și soarele și-a revărsat razele sale.

Asinul din nou și-a început calea către *Egiptul* îndepărtat. (Trad).

Mismar.

Părinților voi nu lăsați copiii voștri cu oricine pe stradă. Și aveți dreptate! Nu-i nici lăsați să citească sau să vadă orice: un răufăcător ascuns în dosul unei gazete, un roman, un film este adeseori mai primejdios decât un hoț

înarmat, care așteaptă copiii voștri într'un colț de stradă.

(Bulletin paroissial mensuel de Bukarest)

Cărțile cele rele sunt ca otrava care încet, dar sigur omoară. Ele însă sunt cu atât mai primejdioase, cu cât omoară partea cea mai valoroasă din om: *sufletul*.

Curiozitatea la tineri de a vede, de a auzi, de a citi toate noutățile, este de multe ori cauza căderii lor.

Să nu spună nimeni, că ce este natural este și permis. Natura nu are de scop moralizarea. Societatea aceea în care fiecare om ar fi robul instinctelor, ar fi o mocirlă neînchipuită. Un singur lucru ridică pe om deasupra animalelor: *înfrânarea*.

Calendar săptămânal.

13—19 August 1933.

13. **Dumineca X d. Rusalii** (Ap. Cor. 4, 9. Ev. Mat. 17, 14) C. Maxim
14. Luni Pr. Michea
15. **Marți Adormirea Născ. de Dumnezeu** Ap. Fil. 2, 6. Ev. Luca 10, 38.
16. Mercuri M. Diomid
17. Joi M. Miron
18. Vineri M. Flor și Laur
19. Sâmbătă Andreiu Strat.

